

Arrest

nr. 215 133 van 14 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 29 oktober 2003 ten aanzien van de verzoekende partij, die gebruik maakte van een valse identiteit, de beslissing tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 6 november 2003 diende de verzoekende partij, die verklaarde op 27 augustus 2003 het Rijk te zijn binnengekomen, een asielaanvraag in.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 november 2003, in antwoord op de asielaanvraag van de verzoekende partij, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 24 november 2003 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 maart 2004 ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 juni 2004, 10 augustus 2004 en 29 september 2004 werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nogmaals een beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De verzoekende partij werd op 13 juli 2004 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden.

Op 20 juni 2005 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen opnieuw veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven maanden.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam ten aanzien van de verzoekende partij op 18 juli 2005 nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde de verzoekende partij op 11 augustus 2006 tot een gevangenisstraf van tien maanden.

De verzoekende partij werd op 21 januari 2007 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 16 februari 2007 en op 2 mei 2007 ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 16 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en op 4 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 mei 2009 werd de verzoekende partij door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar.

De verzoekende partij werd op 15 juli 2009 door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 31 januari 2014 ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar.

Op 4 augustus 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij diende, via een op 19 augustus 2016 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 maart 2017 de beslissing waarbij de verzoekende partij wordt uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 198 716 van 13 juli 2017 werd het beroep door de Raad verworpen.

Op 28 augustus 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.101538/2018–GF).

Diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

De centrumarts stelde op 29 augustus 2018 een niet-fit-to-fly op.

Op 11 september 2018 werd de verzoekende partij vrijgesteld. Zij diende onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 november 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.138158/2018 – GF).

Op 21 november 2018 nam de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Bij arrest van 26 november 2018 met arrestnummer 212 898 schorst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing.

Op 4 januari 2019 nam de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

naam: [P.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: 02.03.1980

geboorteplaats: Sverdlovsk

nationaliteit: Russische Federatie

In voorkomend geval, ALIAS: [I.,A.] geb. 02.03.1980; [C.,A.] geb. 13.04.1975; [P.,A.] geb. 02.03.1980

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 04.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd in het verleden reeds meerdere malen veroordeeld tot het plegen van vermogens delicten:

- Betrokkene wordt op 13.07.2004 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal, poging tot diefstal en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp.

- Betrokkene wordt op 20.06.2005 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 11.08.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 23.01.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 29.05.2009 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

- Betrokkene wordt op 15.07.2009 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

In 2018 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (pv nrs AN.12.LB.053389/2018 en AN.12.LB.146377/2018) en één maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nr AN.17.LB.101536/2018). Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 31.01.2014.

Betrokkene werd op 04.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde een relatie te hebben in België (zonder de identiteit van deze persoon nader te preciseren). Betrokkene toont hiermee niet aan dat de relatie die hij heeft met deze persoon voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene lijdt aan hepatitis C en HIV positief is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de centrumarts van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22.11.2018 een medisch attest opstelde waaruit blijkt dat betrokkene lijdt ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 van het EVRM. Er werd vervolgens na uitgebreid onderzoek naar alle beschikbare bronnen een medisch attest B ingevuld, waaruit blijkt dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door ten aanzien van de politie verschillende valse identiteiten op te geven. Zo is hij in de databank van de politie gekend onder de volgende aliases: [I.A.] geb. 02.03.1980; [C.A.] geb. 13.04.1975; [P.A.] geb. 02.03.1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een groot aantal bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem werd betekend op 08.12.2018. Vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot

ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 31.01.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd in het verleden reeds meerdere malen veroordeeld tot het plegen van vermogens delicten:

- Betrokkene wordt op 13.07.2004 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal, poging tot diefstal en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp.

- Betrokkene wordt op 20.06.2005 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 11.08.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 23.01.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 29.05.2009 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

- Betrokkene wordt op 15.07.2009 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

In 2018 werd door de politie van Antwerpen twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (pv nrs AN.12.LB.053389/2018 en AN.12.LB.146377/2018) en een maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nr AN.17.LB.101536/2018). Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 04.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt. Betrokkene trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden door ten aanzien van de politie verschillende valse identiteiten op te geven. Zo is hij in de databank van de politie gekend onder de volgende aliases: [I.A.] geb. 02.03.1980; [C.A.] geb. 13.04.1975; [P.A.] geb. 02.03.1980.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een groot aantal bevelen en herbevestigingen van bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste hem werd betekend op 08.12.2018. Vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Betrokkene werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8

jaar dat hem betekend werd op 31.01.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene werd in het verleden reeds meerdere malen veroordeeld tot het plegen van vermogens delicten:

- Betrokkene wordt op 13.07.2004 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal, poging tot diefstal en bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp.

- Betrokkene wordt op 20.06.2005 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 11.08.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 23.01.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

- Betrokkene wordt op 29.05.2009 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging.

- Betrokkene wordt op 15.07.2009 door het Hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

In 2018 werd door de politie van Antwerpen twee maal pv opgesteld wegens gewone diefstal (pv nrs AN.12.LB.053389/2018 en AN.12.LB.146377/2018) en een maal pv opgesteld wegens zware diefstal (pv nr AN.17.LB.101536/2018). Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten en gelet op de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 04.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaart dat hij niet kan of wil terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van medische redenen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene lijdt aan hepatitis C en HIV positief is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de centrumarts van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22.11.2018 een medisch attest opstelde waaruit blijkt dat betrokkene lijdt ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 van het EVRM. Er werd vervolgens na uitgebreid onderzoek naar alle beschikbare bronnen een medisch attest B ingevuld, waaruit blijkt dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

[...]

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Betreffende de beslissing tot vasthouding

Ambtshalve merkt de Raad op dat de vordering niet ontvankelijk is in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding die in de bijlage 13septies vervat zit.

De bestreden akte (bijlage 13septies) houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad is dan ook, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd om van de vordering kennis te nemen wat de maatregel tot vrijheidsberoving betreft (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Voor zover de verzoekende partij zich in het verzoekschrift tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op de Raad dienaangaande onbevoegd is bij gebrek aan rechtsmacht.

2.2. exceptie

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering stellende dat het aan verzoekende partij verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Zij is van oordeel dat de verzoekende partij aldus het rechtens vereiste belang ontbeert.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij onderworpen is aan het inreisverbod voor de duur van acht jaar van 31 januari 2014 en dat zij nagelaten heeft daarvan de opheffing of de intrekking te vragen. Volgens de verwerende partij is de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet verplicht om haar een nieuw bevel af te leveren, zodat zij geen belang kan doen gelden bij onderhavige vordering.

De Raad wijst echter op hetgeen het Hof van Justitie heeft *gesteld* “*Zoals de advocaat-generaal immers in wezen heeft opgemerkt in punt 49 van haar conclusie, zou, indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.*” “*het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.*” (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, r.o. 49, 50, 51). Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering aangezien haar rechtspositie thans enkel door een terugkeerbesluit wordt beheerst.

De verwerende partij verwijst naar het arrest K.A. e.a. tegen de Belgische Staat (zaak C-82/16 van 8 mei 2018) waarin het Hof heeft gesteld: “*Derhalve mag de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan een terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem weliswaar niet in staat stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod (zie in die zin arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C - 225/16, EU:C:2017:590, punt 52)*” en meent hieruit te kunnen afleiden dat het inreisverbod reeds rechtsgevolgen heeft, ook al werd de verzoekende partij nog niet verwijderd.

De Raad is echter van oordeel dat deze paragraaf geen afbreuk doet aan hetgeen reeds werd gesteld in het arrest Ouhrami. Het arrest K.A. verwijst naar en citeert immers het arrest Ouhrami. De relevante passages in het arrest Ouhrami, waarnaar het arrest K.A. verwijst, luiden als volgt: *“Aan deze doelstelling van artikel 11 van richtlijn 2008/115 en aan het algemene doel dat met deze richtlijn wordt nagestreefd, zoals in herinnering gebracht in punt 40 van dit arrest, zou afbreuk worden gedaan indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”*

Deze passages moeten samengelezen worden met de voorgaande passages waarnaar de Raad hiervoor reeds heeft verwezen, waarin duidelijk het onderscheid wordt uiteengezet tussen de consequenties van het terugkeerbesluit en van het inreisverbod. Het komt er in wezen op neer dat indien het inreisverbod reeds in werking zou treden voor de werkelijke verwijdering van de illegaal verblijvende derdelander, er afbreuk wordt gedaan aan de doelstelling van het inreisverbod, met name te waarborgen dat de illegaal verblijvende derdelander gedurende een bepaalde periode na de verwijdering niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten. De passage waarnaar de verwerende partij verwijst stelt echter niets over de rechtsgevolgen van het inreisverbod zolang de illegaal verblijvende derdelander nog niet is verwijderd. Het antwoord hierop kan worden gelezen in het randnummer 49 van het arrest Ouhrami (*“het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst (...) wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”*). Het inreisverbod heeft pas rechtsgevolgen vanaf het ogenblik dat de illegaal verblijvende derdelander wordt verwijderd van het grondgebied van de lidstaat. Dit is overigens ook een algemeen principe in het recht. Een wetgevende bepaling heeft ook slechts rechtsgevolgen vanaf het ogenblik dat deze in werking treedt. Dit is niet anders voor een inreisverbod.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij geconfronteerd wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, §2, 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1.1. Nadat de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting gegeven heeft omtrent artikel 3 van het EVRM, betoogt zij dat: *“De bestreden beslissing meldt dat er uit het administratief dossier blijkt dat de centrumarts van de DVZ op 22 november 2018 een attest opstelde waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een aandoening die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 EVRM, maar dat er na ‘uitgebreid onderzoek’ zou blijken dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.*

Verzoeker heeft in een aanvraag tot medische regularisatie aangevoerd dat hij kampt met een chronische hepatitis C-besmetting en HIV-positief is. Hij dient hiertoe elke dag 1 pil Triumeq te nemen. Zijn arts heeft geattesteerd dat deze behandeling in Rusland niet voorhanden is. Indien deze behandeling wordt stopgezet, zal verzoekers ziekte verder evolueren naar AIDS en tot de dood leiden.

Verzoeker heeft aangehaald dat zijn enige familie in Rusland nog zijn moeder in Perm is, en dat zij niet voor hem kan zorgen.

Hij heeft het gebrek aan behandelingsmogelijkheden in Rusland ondersteund met stukken.

Er werd toen geen advies opgesteld door de adviseur-arts van verwerende partij. Verzoeker werd zonder meer uitgesloten van de toepassing van artikel 9ter Vw. en een onderzoek naar de ziekte en behandelingsmogelijkheden heeft nooit plaatsgevonden.

In beroep gebeurde dit evenmin. Er werd geoordeeld als volgt:

“4.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM zet verzoeker uiteen dat deze verdragsbepaling in absolute termen foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen verbiedt en dat zijn gedrag dus geen reden mag zijn om af te wijken van de bescherming die wordt geboden door deze verdragsbepaling. Hij toont met deze toelichting niet aan dat hij door het enkele feit dat verweerder hem uitsloot van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderworpen wordt aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Nergens blijkt dat verzoeker omwille van het feit dat verweerder toepassing maakt van de bepalingen van artikel 9ter, § 4 van de Vreemdelingenwet om hem uit te sluiten van de mogelijkheid om, op medische gronden, een verblijfsmachtiging te verwerven wordt onderworpen aan een behandeling die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken over een foltering of over onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het louter feit dat hij niet tot een verblijf in België wordt gemachtigd, een situatie die reeds bestaat sedert zijn eerste aantreffen in het Rijk, nu meer dan dertien jaar geleden, tot gevolg heeft dat eventuele medische hulp hem in België wordt ontegd.

Verzoeker kan ook niet nuttig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake vreemdelingen die gedwongen zullen worden gerepatrieerd. De eerste bestreden beslissing is immers geen verwijderingsbeslissing en deze beslissing stelt verweerder ook niet vrij van de verplichting om, indien hij wenst over te gaan tot de gedwongen verwijdering van verzoeker, alsnog te onderzoeken of deze maatregel, gelet op verzoekers medische toestand en de op dat ogenblik bestaande situatie in het land waarnaar verzoeker kan worden gerepatrieerd, kan worden genomen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.”

In het arrest Paposhvili t. België, van 13 december 2016, van het EHRM, werd een gelijkaardige zaak aan de Grote Kamer van het Hof voorgelegd.

De drempel voor art. 3 EVRM wordt daar als volgt bepaald:

“183. The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such

treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness”

Verzoeker sterft zonder de juiste behandeling aan zijn ziekte, HIV en Hepatitis C. De drempel uit §183 wordt onbetwistbaar gehaald.

De vraag is dan naar bewijslast.

“186. In the context of these procedures, it is for the applicants to adduce evidence capable of demonstrating that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, they would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v. Sweden, cited above, § 120). In this connection it should be observed that a certain degree of speculation is inherent in the preventive purpose of Article 3 and that it is not a matter of requiring the persons concerned to provide clear proof of their claim that they would be exposed to proscribed treatment (see, in particular, Trabelsi v. Belgium, no. 140/10, § 130, ECHR 2014 (extracts)).”

Verzoeker heeft medische attesten en rapporten voorgelegd met betrekking tot zijn aandoening, evenals verklaringen, en met betrekking tot de behandelingsmogelijkheden.

De vraag die daarop volgt is die naar het onderzoek van de overheid:

“187. Where such evidence is adduced, it is for the authorities of the returning State, in the context of domestic procedures, to dispel any doubts raised by it (see Saadi, cited above, § 129, and F.G. v. Sweden, cited above, § 120). The risk alleged must be subjected to close scrutiny (see Saadi, cited above, § 128; Sufi and Elmi v. the United Kingdom, nos. 8319/07 and 11449/07, § 214, 28 June 2011; Hirsi Jamaa and Others, cited above, § 116; and Tarakhel, cited above, § 104) in the course of which the authorities in the returning State must consider the foreseeable consequences of removal for the individual concerned in the receiving State, in the light of the general situation there and the individual's personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108; El-Masri, cited above, § 213; and Tarakhel, cited above, § 105). The assessment of the risk as defined above (see paragraphs 183-84) must therefore take into consideration general sources such as reports of the World Health Organisation or of reputable non-governmental organisations and the medical certificates concerning the person in question.”

In Paposhvili, een zaak waarbij medische problemen niet werden onderzocht door de Belgische staat omdat de betrokkene wegens een strafrechtelijke problematiek uitgesloten werd van art. 9ter, leidde dit bij het Hof tot de volgende bedenkingen:

“200. The Court concludes from the above that, although the Aliens Office's medical adviser had issued several opinions regarding the applicant's state of health based on the medical certificates provided by the applicant (see paragraphs 67-68 above), these were not examined either by the Aliens Office or by the Aliens Appeals Board from the perspective of Article 3 of the Convention in the course of the proceedings concerning regularisation on medical grounds.

201. Nor was the applicant's medical situation examined in the context of the proceedings concerning his removal (see paragraphs 73, 78 and 84 above).(...)

205. In conclusion, the Court considers that in the absence of any assessment by the domestic authorities of the risk facing the applicant in the light of the information concerning his state of health and the existence of appropriate treatment in Georgia, the information available to those authorities was insufficient for them to conclude that the applicant, if returned to Georgia, would not have run a real and concrete risk of treatment contrary to Article 3 of the Convention (see paragraph 183 above).

206. It follows that, if the applicant had been returned to Georgia without these factors being assessed, there would have been a violation of Article 3.”

De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM door verzoeker te willen verwijderen naar een herkomstland terwijl verzoeker ernstige medische gronden heeft aangevoerd die erop wijzen dat hij aan een behandeling contra art. 3 EVRM zou worden onderworpen.

Zodra er een terugkeermaatregel genomen wordt moet dit risico getoetst worden.

Uit de rechtspraak van de Raad van State (Raad van State, nr. 241.623, 29 mei 2018) blijkt ook duidelijk dat het bestuur bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds moet onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, in casu met artikel 3 van het EVRM. De Raad van State is van oordeel dat dit al zo is indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen zonder dat er detentie met oog op verwijdering aan gekoppeld wordt. De Raad stelt immers dat er aan het bovenvermelde geen afbreuk wordt gedaan door de mogelijkheid voor het bestuur om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied.

De Raad van State verwijst onder andere naar de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België waarin het EHRM vaststelt dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

In het vermelde arrest van 29 mei 2018 van de Raad van State was, net als in de zaak die tot het Paposhvili arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, ook nog geen effectieve verwijdering van de betrokkene voorzien. De Raad van State oordeelt dat gelet op de rechtspraak van het EHRM in dat dossier de RvV conform artikel 3 EVRM heeft geoordeeld door door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.

Een gedwongen terugkeer naar Rusland zal voor verzoeker een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM.

Nu zou na de vorige bijlage 13septies op 22 november 2018 er wel een onderzoek gevoerd zijn.

Met betrekking tot het MEDCOI document dat niet bij de bestreden beslissing gevoegd werd dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing niet aan voorwaarden van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voldoet met betrekking tot de motivering. Zonder enige ambiguïteit moet immers blijken dat de verwerende partij de positie in het document waar ze naar verwijst tot de zijne gemaakt heeft (X. Delgrange en B. Lombaert, "La Loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation des actes administratifs, Bruxelles, La Bibliothèque de Droit Administratif, Ed. La Charte 2005, p 344-45, 50°, geciteerd in RvV 211356 van 23 oktober 2018).

De eigenlijke tekst van de MEDCOI documenten wordt in de beslissing niet overgenomen, noch werd het als annex gevoegd bij de beslissing hetgeen niet voldoet aan de vereisten van de motiveringsplicht zoals uiteengezet in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvV 211 356 van 23 oktober 2018).

Het MEDCOI document werd niet bij de bestreden beslissing gevoegd, en de beroepstermijn in UDN is te kort om het document op te vragen en te verkrijgen van de dienst Openbaarheid van Bestuur, maar verzoekers raadsman heeft nog een kopie die bij de vorige UDN procedure bij de verweernota gevoegd werd.

Er werd in Medisch Attest B afgevinkt, zonder motivering, dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is, én dat deze toegankelijk is. Het QMed Antwoorddocument dat erbij gevoegd is, en gek genoeg samen met de 'medische informatie' waarop het gebaseerd is, van een dag later dateert dan het Medisch Attest B waartoe het als ondersteuning zou moeten dienen, vermeldt enkel en alleen dat de medische behandeling beschikbaar is in de Russische Federatie. Over de toegankelijkheid wordt geen enkel standpunt ingenomen en er blijkt ook geen onderzoek gevoerd te zijn in die zin.

In het MEDCOI document wordt er ook letterlijk gesteld dat er geen informatie wordt geboden over de toegankelijkheid van de behandeling.

De DVZ heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de voor verzoeker noodzakelijke zorg en de verwachte gevolgen van een repatriëring.

De DVZ dient niet enkel rekening te houden met de beschikbaarheid van de behandeling, maar ook met de toegankelijkheid ervan, de betaalbaarheid ervan, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk voor de verzoeker, en de afstand tot waar hij behandeling kan genieten. Indien er daarna nog twijfels zijn dienen er garanties gevraagd te worden aan het herkomstland:

“189. As regards the factors to be taken into consideration, the authorities in the returning State must verify on a case-by-case basis whether the care generally available in the receiving State is sufficient and appropriate in practice for the treatment of the applicant's illness so as to prevent him or her being exposed to treatment contrary to Article 3 (see paragraph 183 above). The benchmark is not the level of care existing in the returning State; it is not a question of ascertaining whether the care in the receiving State would be equivalent or inferior to that provided by the health-care system in the returning State. Nor is it possible to derive from Article 3 a right to receive specific treatment in the receiving State which is not available to the rest of the population.

190. The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State. The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see *Aswat*, cited above, § 55, and *Tatar*, cited above, §§ 47-49) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see *Karagoz v. France* (dec.), no. 47531/99, 15 November 2001; *N. v. the United Kingdom*, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and *E.O. v. Italy* (dec.), cited above).

191. Where, after the relevant information has been examined, serious doubts persist regarding the impact of removal on the persons concerned – on account of the general situation in the receiving country and/or their individual situation – the returning State must obtain individual and sufficient assurances from the receiving State, as a precondition for removal, that appropriate treatment will be available and accessible to the persons concerned so that they do not find themselves in a situation contrary to Article 3 (on the subject of individual assurances, see *Tarakhel*, cited above, § 120).”

Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen, waardoor de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden werd.

Verder werd de motiveringsplicht geschonden, eveneens in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 62, §2, eerste lid Vw. stelt: “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Artikel 2 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 stelt: “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van die wet stelt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Het afdoende karakter van de motivering houdt in dat de motieven pertinent moeten zijn, wat wilt zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig zijn, wat wilt zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing de motieven moet kunnen aantreffen derwijze dat kan worden nagegaan of de overheid van redenen die in feite en rechte juist zijn, of de overheid die gegevens correct heeft beoordeeld, en of ze op die gronden redelijkerwijze tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is een annulatieberoep tegen de beslissing in te dienen (RvS, 18 januari 2010, nr. 199. 583; RvS, 11 december 2015, nr; 233. 222).

Artikel 41 van het Handvest van Grondrechten van de Unie voorziet in een recht op behoorlijk bestuur, waarbij wordt gesteld dat eenieder het recht heeft dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld en dat de betrokken instanties daarbij de plicht hebben om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)".

In deze context is de rechtspraak van het Hof volgens dewelke de doeltreffendheid van de door artikel 47 van het Handvest gewaarborgde rechterlijke toetsing vereist dat de belanghebbende kennis kan nemen van de gronden waarop het jegens hem genomen besluit is gebaseerd, hetzij door lezing van het besluit zelf, hetzij doordat de redenen hem op zijn verzoek worden meegedeeld (HvJ 17 maart 2011, C-372/09 en C-373/09, Peñarroja Fa, pt. 63; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Gaydarov, pt. 41.), uitermate relevant.

Dit is immers een *conditio sine qua non* teneinde hem de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft om zich tot de bevoegde rechter te wenden, en teneinde deze laatste ten volle in staat te stellen om de wettigheid van het betrokken nationale besluit te toetsen (HvJ 15 oktober 1987, C-222/86, Heylens e.a., pt. 15; HvJ 3 september 2008, C-402/05 P en C-415/05 P, Kadi en Al Barakaat International Foundation, pt. 337; HvJ 17 november 2011, C-430/10, Hristo Gaydarov, pt. 41; HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki Dynamiki, pt. 122. Zie ook de bespreking onder art.) (Marleen Maes en Anja Wijnants, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, nr. 2, 2016, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht (Deel 2), pg.167)

Verwerende partij heeft op verzoekers bezwaren onder artikel 3 EVRM die hij reeds geformuleerd heeft in zijn aanvraag tot medische regularisatie en in het beroepschrift in die procedure met betrekking tot de toegankelijkheid van de zorg, zijn gebrek aan netwerk en de verwachte gevolgen van repatriëring geen enkel inhoudelijk antwoord geformuleerd."

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1°, 3°, 12° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een inreisverbod van 8 jaar dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is (zie reeds supra), wat hij niet dienstig weerlegd. Het inreisverbod is in het rechtsverkeer aanwezig en ressorteert rechtsgevolgen.

Verzoeker betwist daarnaast niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en evenmin dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Hij betwist de talkrijke veroordelingen niet, waardoor de verwerende partij hier ook niet verder dient op in te gaan.

Die determinerende motieven die steun vinden in het administratief dossier en die niet kunnen betwist worden door verzoeker, volstaan om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen naar recht.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker beperkt zijn kritiek tot het medische aspect en meent dat hij niet in staat is om opgevolgd te worden voor zijn aandoening in zijn herkomstland. Hij verwijt de verwerende partij zijn gezondheidstoestand niet onderzocht te hebben.

Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 13.07.2017, bij arrest nr. 189.716, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 24.04.2017, gericht tegen de uitsluitingsbeslissing 9ter verwierp. De Raad oordeelde onder meer dat het niet kennelijk onredelijk is om een persoon, die nooit tot een verblijf gemachtigd werd, wiens asielaanvraag negatief werd afgesloten, die jaren gebruik maakte van een valse identiteit, die tal van strafbare feiten pleegde en die geen gevolg gaf aan bevelen en aan een definitief inreisverbod, uit te sluiten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Nadat verzoeker op 04.01.2019 werd aangetroffen in illegaal verblijf, werd hij op 08.01.2019 door de centrumarts onderzocht die stelde dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM, doch stelde ter zake informatie te hebben opgevraagd via MedCOI en op basis daarvan concludeerde dat de noodzakelijke behandeling en gepaste behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Dit MedCOI document werd reeds toegevoegd aan de verweernota inzake de bijlage 13septies van 23.11.2018. Verzoeker en zijn raadsman kunnen aldus niet voorhouden geen kennis te hebben van dit medisch document dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toont daarnaast niet aan de hand van een wettelijke bepaling aan dat het Bestuur verplicht zou zijn om die informatie integraal over te nemen in de bestreden beslissing of aan de bestreden beslissing toe te voegen.

In de bestreden beslissing kon dan ook terecht worden gemotiveerd wat volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene lijdt aan hepatitis C en HIV positief is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat de centrumarts van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22.11.2018 een medisch attest opstelde waaruit blijkt dat betrokkene lijdt ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 van het EVRM. Er werd vervolgens na uitgebreid onderzoek naar alle beschikbare bronnen een medisch attest B ingevuld, waaruit blijkt dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.”

Tevens werd terecht toegevoegd dat:

“Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

De bestreden beslissing werd aldus niet genomen op grond van een verkeerde feitelijke voorstelling.

In zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13.12.2016 heeft het EHRM in zijn § 183 het volgende gesteld voor de toepassing van artikel 3 EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”.

Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling.

Het is thans duidelijk dat verzoeker geen medische attesten of documenten kan aanvoeren waaruit blijkt dat hij, in geval van verwijdering naar Rusland, zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting.

Het tegendeel blijkt immers uit de door de centrumarts op 22.11.2018 en 07.01.2019 opgestelde medische attesten. Hieruit kan immers worden afgeleid dat verzoeker weliswaar lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 EVRM, maar waarvoor het medisch attest B vervolgens werd ingevuld, waaruit blijkt dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

Op 23.11.2018 stelde de centrumarts een verslag op waaruit het volgende blijkt:

“

- 1. De betrokkene is in staat om te reizen er is geen tegenindicatie gezien de pathologie.*
- 2. De beschikbaarheid van de medicatie: zoals in bijlage aangetoond is, is het combinatiepreparaat niet beschikbaar in de Russische federatie. De verschillende componenten zijn wel beschikbaar. Als algemeen besluit: de behandeling is beschikbaar in de Russische Federatie.*

Bovenstaand advies werd geformuleerd op basis van de op 23-11/2018 verkregen medische informatie.”

Op 07.01.2018 stelde de centrumarts dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM, doch stelde ter zake informatie te hebben opgevraagd via MedCOI en op basis daarvan concludeerde dat de noodzakelijke behandeling en gepaste behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

De centrumarts deed beroep op de betrouwbare informatie van de MedCOI teneinde vast te stellen dat de medicatie beschikbaar is. Bovendien betreft het zeer recente informatie, namelijk van april 2018. Hieruit blijkt duidelijk dat Triumeq (een combinatie van abacavir/dolutegravir/lamivudine) alsdusdanig niet voorhanden is maar de afzonderlijke bestanddelen, te weten abacavir/dolutegravir/lamivudine, wel degelijk voorhanden zijn, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, zonder bovendien zelf enig concreet bewijs van het tegendeel aan te brengen.

Verzoeker brengt aldus geen enkel objectief verifieerbaar gegeven bij waaruit zou blijken dat hij van mogelijks noodzakelijke medische behandelingen of opvolging zou verstoken blijven in zijn land van herkomst. In die zin is een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan welke elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaruit geen formele motiveringsplicht voortvloeit, geen rekening zou zijn gehouden.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit is een bepaling die een specifieke zorgvuldigheidsplicht bevat. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Zoals reeds vermeld, vormt deze bepaling de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient het niet enkel richtlijnconform te worden toegepast, maar moet ook rekening worden gehouden met de eenvormige uitlegging die het Hof van Justitie reeds aan deze richtlijn heeft gegeven. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VW EU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, Kühne & Heitz NV, nr. C-453/00, § 21).

In het arrest Abdida benadrukt het Hof dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 42). Het Hof verwees daarbij in het bijzonder verwees naar artikel 19, lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat volgens de toelichtingen een weerspiegeling is van de relevante rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, toelichting ad artikel 19, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303, 24).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een vreemdeling een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer deze lidstaat besluit om een vreemdeling te verwijderen naar een land ten aanzien waarvan er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokken vreemdeling een ernstig risico loopt te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Hof van Justitie verwees in de zaak Abdida in het bijzonder naar de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen waaruit volgt *“dat hoewel [derdelanders] tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42)”. Het Hof besloot dat in de zeer uitzonderlijke gevallen waarin de verwijdering van een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, het beginsel van non-refoulement schendt, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, gelezen in het licht van artikel 19, lid 2, van het Handvest, zich ertegen verzet dat die lidstaten die verwijdering uitvoeren (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 47-48; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 43).*

Uit de meest recente rechtspraak van het EHRM volgt inmiddels dat artikel 3 van het EVRM zich verzet tegen de verwijdering van een ernstig zieke persoon, niet enkel wanneer deze persoon het risico loopt om in de zeer nabije toekomst te sterven, maar ook wanneer er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in de zeer nabije toekomst te sterven, zou worden blootgesteld aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, omdat hij in het land waarnaar hij wordt verwijderd geen adequate behandeling of geen toegang tot een dergelijke behandeling zou krijgen (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, Paposhvili t. België, par. 178 en par. 183). Uit de zaak M.P. blijkt dat het Hof van Justitie deze rechtspraak van het EHRM is gevolgd (HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., par. 40-42).

Wat betreft het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, moet volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer in de ontvangende staat. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan of de zorg, algemeen beschikbaar in de ontvangende Staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende Staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk en de reisafstand tot de benodigde zorgen, bij dit toegankelijkheidsonderzoek in overweging te nemen (zie par. 190).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, §107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § §293 en 388).

In casu verbindt de verzoekende partij haar schending van artikel 3 EVRM aan haar medische situatie. De verzoekende partij stelt dat zij kampt met een chronische hepatitis C-besmetting en HIV-positief is. Ze dient hiertoe elke dag 1 pil Triumeq te nemen. De verzoekende partij stelt dat haar arts geattesteerd heeft dat deze behandeling in Rusland niet voorhanden is. Indien deze behandeling wordt stopgezet dan evolueert het naar aids. Voorts stelt de verzoekende partij dat op het medisch attest B afgevinkt is dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is zonder verdere motivering. Ook het Qmed antwoorddocument heeft het enkel over de medische beschikbaarheid van de behandeling in Rusland, maar niet over de toegankelijkheid.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een inbreuk kan inhouden op artikel 3 van het EVRM, maar de verwerende partij is van mening dat artikel 3 van het EVRM *in casu* niet geschonden is daar “na een uitgebreid onderzoek naar alle beschikbare bronnen een medisch attest B ingevuld, waaruit blijkt dat de noodzakelijke en gepaste behandeling beschikbaar is in het herkomstland”.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald uit het het Medical Country of Origin information (hierna: Medcoi) van 17 april 2018, blijkt dat Triumeq momenteel niet beschikbaar is in de Russische Federatie. De drie bestanddelen van het geneesmiddel Triumeq zijn wel beschikbaar in het land van herkomst, met name abacavir, dolutegravir en lamivudine. De verzoekende partij zou deze drie geneesmiddelen ter vervanging van Triumeq dienen te nemen. Het Medcoi-document geeft ook voorbeelden van apothekers waar deze geneesmiddelen beschikbaar zijn. Uit deze gegevens blijkt dat de geneesmiddelen abacavir, dolutegravir en lamivudine niet beschikbaar zijn in dezelfde apotheek. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt spreekt het Medcoi-document zich niet uit over de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Integendeel het document vermeldt uitdrukkelijk dat ze dit element niet onderzocht werd. Voorts is het inderdaad zo dat het medisch attest B aangeeft dat de noodzakelijke en gepaste behandeling zowel beschikbaar als toegankelijk is in Rusland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet op basis van welke documenten de centrum-arts en de verwerende partij de toegankelijkheid van de behandeling in Rusland hebben onderzocht, nu de

het Medcoi-document uitdrukkelijk aangeeft dat het zich niet uitspreekt over de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst. Het administratief dossier bevat ook geen andere informatie die betrekking heeft op de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

In het medisch attest van 18 maart 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt uitdrukkelijk vermeld dat de behandeling dagelijks, op het correcte uur en in de correcte dosering moet worden ingenomen en dit levenslang. Ook wordt er gewezen op de gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet. In het medische attest van 3 maart 2016, dat eveneens deel uitmaakt van het administratief dossier, wordt de continuïteit van de behandeling aangegeven.

In het medisch attest van 12 augustus 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt, geeft de behandelde arts-specialist aan dat de verzoekende partij dat de ziekte door de “ééndagpil” Triumeq goed gecontroleerd wordt en dat de tolerantie goed is. De arts benadrukt dat *“deze therapie is niet voorhanden in land van herkomst. Continue therapie zonder één dag medicatie is noodzakelijk voor een perfecte controle van de ziekte en om resistentievorming te voorkomen.”*

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij ook aan dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt of vervangingsmedicatie die in het Medcoi document vermeld wordt voldoende is. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt wat er bij aankomst in Moskou met de verzoekende partij gaat gebeuren, nu de toegankelijkheid van de medicatie in het land van herkomst niet onderzocht werd. De verwerende partij wijst er terechtzitting op dat de verzoekende partij bij aankomst zelf naar een aids-kliniek dient te gaan om de dosering van geneesmiddelen abacavir, dolutegravir en lamivudine ter vervanging van Triumeq te kennen.

In dit kader dient te worden gewezen op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM met betrekking tot ernstig zieke personen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De verzoekende partij wijst er terecht op dat uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar anderzijds ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

De Raad wijst er tevens op dat de door het EVRM geboden bescherming van de mensenrechten heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Bovendien primeert artikel 3 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen om een vreemdeling naar zijn land van herkomst terug te drijven, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren betreffende het risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling en dit op grond van de omstandigheden en gegevens waarvan deze overheid kennis heeft of zou moeten hebben (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Indien de betrokken vreemdeling elementen aanbrengt betreffende een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, dan is het aan de nationale overheid om elke twijfel hieromtrent weg te nemen en om zowel de algemene situatie in een land als de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokken vreemdeling te onderwerpen aan een nauwgezet onderzoek (EHRM 13 december 2016, Paposhvili t. België, § 187; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99). *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing duidelijk had aangegeven dat zij haar medicatie voor haar HIV-behandeling dagelijks, op het correcte uur en in de correcte dosering moet innemen en dit levenslang. Voorts werd er ook reeds aangegeven voor het nemen van de bestreden beslissing dat continue therapie zonder één dag onderbreking van de medicatie noodzakelijk is voor een perfecte controle van de ziekte en om resistentievorming te voorkomen. Uit de stukken van

het administratief dossier blijkt niet op basis van welke documenten de toegankelijkheid van de behandeling in de Russische Federatie onderzocht werd. Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet waarop de verwerende partij zich steunt om te concluderen dat de behandeling toegankelijk is in de Russische Federatie. Bijgevolg blijkt erop het eerste gezicht niet dat er een rigoureuus onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gebeurd is. Dit klemmt des te meer nu de verzoekende partij duidelijk heeft aangegeven dat ze haar behandeling niet mag onderbreken en haar medicatie op hetzelfde tijdstip dient te nemen om resistentievorming te voorkomen.

Waar in het kader van een verblijfsaanvraag de bewijslast bij de aanvrager ligt, geldt evenwel een andere beoordelingswijze als de gemachtigde een verwijderingsbeslissing neemt. Zoals hierboven reeds uiteengezet, maakt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een individueel onderzoek noodzakelijk wanneer een verwijderingsbeslissing wordt genomen en houdt het een specifieke zorgvuldigheidsplicht in. Het is dan aan de verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing *in concreto* te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Het is niet aan de vreemdeling om met concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op één van de elementen vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Dit geldt des te meer wanneer de verwijderingsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering betreft, *quod in casu*.

Uit wat voorafgaat blijkt op het eerste gezicht dat een onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij lijkt bijgevolg in deze fase van het geding eveneens een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

De nota van verwerende partij laat niet toe anders te besluiten.

Gelet op het voorgaande is het eerste middel in de besproken mate op het eerste gezicht ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akten is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder meer vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Te dezen is dit het geval.

5. Uit het geheel van de overwegingen die voorafgaan, volgt dat aan de drie voorwaarden om de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 4 januari 2019 van de gemachtigde van de minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, is voldaan.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing [bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS